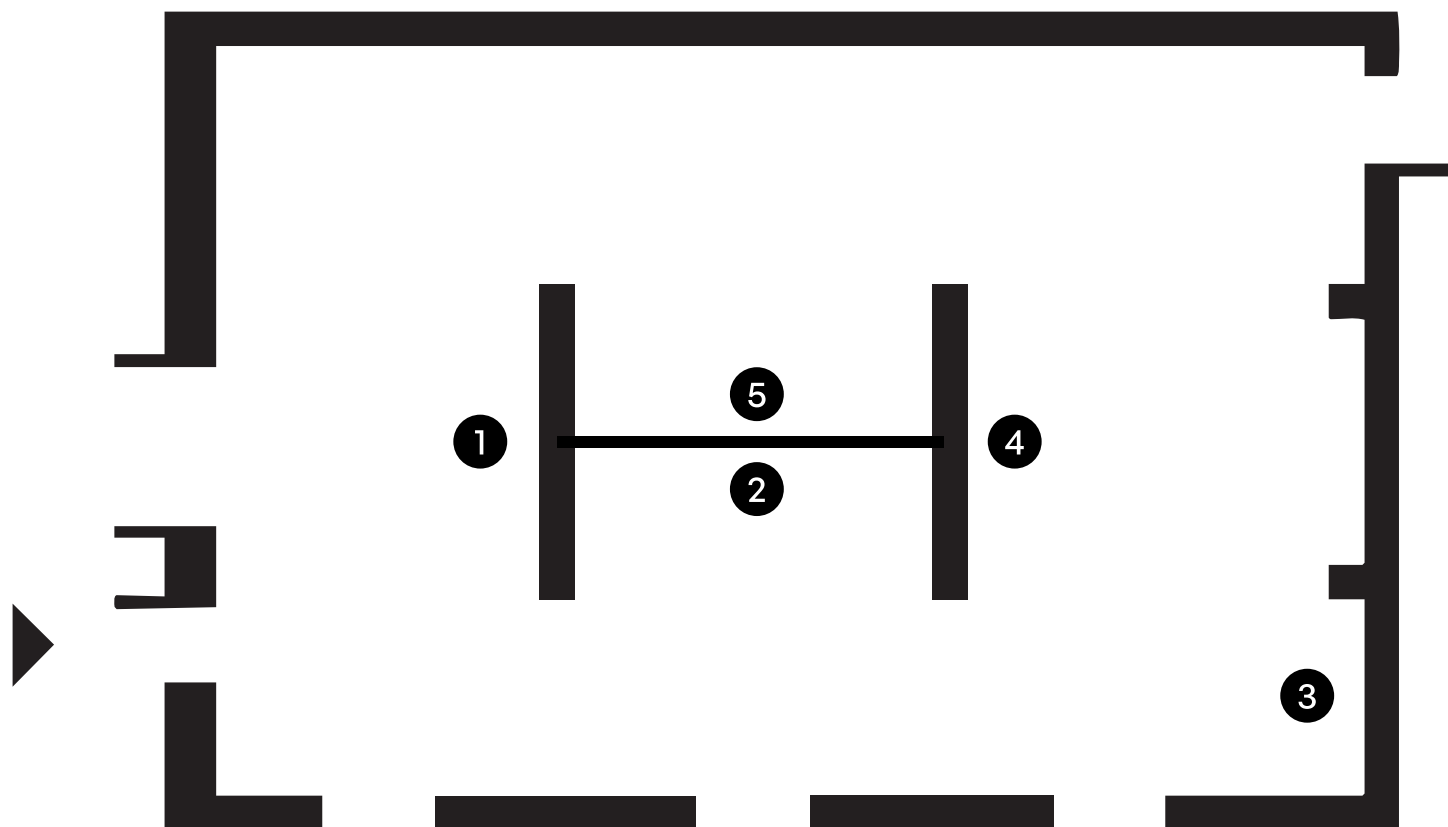

1. Ammonite Dub, 2015
ammonitesz-kövület, lemezjátszó tű
2. Pruitt Igoe Falls, 2009
videó, hang nélkül, 6'55"
3. The Lake Arches (Restored Version), 2007–2022
videó, hang nélkül, 1'39"
4. Nautilus Dub (First Half), 2022
Nautilus kagyló, Ortofon Concorde hangszedő
5. Ocean II Ocean, 2019
HD videó, hanggal, 10'56"

© Cyprien Gaillard
A művész, a Sprüth Magers és
a Gladstone Gallery jóvoltából

Megnyitó: 2025/9/5 19:00

Látogatható: 2025/9/6 - 11/9

A kiállítás a Trafó AZ ERŐSZAK VÉGE című
összművészeti programsorozatának
része.

trafó
galéria

OCEAN II

OCEAN

CYPRIEN
GAILLARD

„Gondolj a csendre úgy mint erőszakra, amikor a csend azt
jelenti, hogy befagyott tengerré válsz.”¹ – írja az amerikai költő
Chen Chen – „...a megfelelő csend akár egy tett is lehet, egy fejsze,
ami léket hasít a befagyott tengeren.”¹

Lehet-e a csendnek illetékessége? Lehet-e formája
a összeomlásnak és a pusztulásnak? Mit fednek el
a romok? Mi őrződött meg a múlt megkövesedett
felületén? Mi sodródik az óceánokat szennyező
kizsákmányolás és visszaélés nyomai között? Mi
rejlik a víz felszíne alatt?

Cyprien Gaillard a felszín alá invitálja a nézőket, oda, ahol
különböző anyagiságok és érzékenységek ütköznek egymással,
legyen az egy Párizs külvárosában található mesterséges tó beton-
feneke, az Atlanti-óceán mélysége vagy a szovjet metróállomások
mélyen a föld alatt. Gaillard briliánsan kapcsol össze különböző
időbeliségeket és tereket, az épített és a természeti környezet
elemeit, elfeledett történeteket mindennapi életünk eseményeivel,
élőket a korábban élőkkel, és helyezi új megvilágításba jelenünket a
múlt töredékein keresztül. Művei magukban hordozzák a fokozatos
és elkerülhetetlen összeomlás szépségét. A kiállításban a nyugodt
beletörődő és az erőszakos elmúlás ritmusa váltakozik, ebben a
ritmusban azonban a jövő visszhangjai is hallhatóak. Vagy ahogy
a művész Vladimir Nabokov idézetével utal erre: „A jövő nem más,
mint a visszájára fordított múlt.”²

Emelj a füledhez egy kagylót, és meghallod az óceánt.
Emelj a füledhez egy ammonitesz fossziliát, és meghallod az időt.

trafó
galéria

A Trafó Galériába lépve az első műtárgy, ami fogad bennünket, az Ammonite Dub. Ez a műtárgy, mint valamiféle néma keverőpult, Gaillard korábbi műveinek újramixelésével ad ritmust a kiállításnak, és – a dub zene jellegzetes karakterjegyeihez kapcsolódva – hosszú utózengeket és visszhangokat idéz elő a művek között, valamint érzékelhetővé teszi a Cyprien Gaillard alkotói gyakorlatára jellemző ciklikus és spirálisan ismétlődő időszemléletet. A természeti környezet és az ipari tevékenységek közötti, korszakokon átívelő kölcsönhatásokat, az élet és a halál összefonódásait, és azt, ahogy a geológiai idő váratlanul felvillan mindennapi életünk egy-egy momentumában. A spirális ismétlődés mellett az Ammonite Dub a kiállításban bemutatott videóművek hangsúlyos vertikálisához is kapcsolódik. A kettévágott ammonitesz belső felépítése jól mutatja, miként őrzi magában a mészváz struktúrája a valaha benne élő élőlény jellegzetes vertikális mozgását. Az ammonitesz az egymást követő kamrákat összekötő vékony csövön (szifón) keresztül tudta változtatni a kamrákban a víz és a levegő arányát attól függően, hogy fölfelé, vagy lefelé szeretett volna mozogni a vízben.

Az Ocean II Ocean című videó elején szintén egy ammonitesz látható – mélyen a földfelszín alatt, egy moszkvai metróállomás falán elhelyezett márványlapba kövülve. A márványlap mint egy őskori fotogram, rögzíti a távoli múlt nyomait. A két részből álló videó első felében Gaillard kamerája oroszországi és a volt szovjet blokk (például moszkvai, szentpétervári, kijevi, tbiliszi-i és az egykori kelet-berlini) metróállomásainak márványfalába kövült fossziliákra fókuszál. A kommunista rezsim által épített állomásokon a politikai ideológiával terhelt közterek közelmúltja és a hatalmas léptékű földtörténeti múlt lenyomatai a hétköznapi jelen tükrében jelennek meg.

A videó következő részébe egy örvény vezet. Ez azonban nem a tengervíz örvénye, hanem egy New York-i nyilvános vécé rozsdamentes acél belsején az öblítés után lefolyó víz. A különböző idősíkok, a felszín és a mélység, valamint a természetes képződmények és a mesterséges építmények párhuzamba állítása a videó második felében is folytatódik, ami a pusztulásra ítélt New York-i metrókocsik útját követi nyomon – síneken, hidakon, uszályokon át, míg végül az Atlanti-óceánba dobják őket. A metrókocsikat a New York-i közlekedési hatóság (MTA) dobta a tengerbe annak a – sokak által erősen kritizált – programnak a keretében, melynek célja mesterséges zátonyok létrehozása az óceánban. Az acélból és azbesztből készült metrókocsik így válnak egy fosszilis körforgás részeivé. Ezek az anyagok, melyek előállításához fosszilis – tehát lebomlott őskori növények és állatok maradványaiból előállított – tüzelőanyag égetésére és ásványi anyagok kitermelésére van szükség, így visszakerülnek az óceánba azok közé az élőlények közé, melyek a távoli jövőben majd szintén fossziliává válhatnak. A társadalmi és geológiai szintek összekapcsolódását, a geológiai rétegek átrendeződését, valamint a bomlás és megújulás ciklikusságát a videó különös hangzású zenéje tovább erősíti. A művész által készített zene acél dobokkal előadott zenei felvételeken alapul. Az acél dobok fémes hangzása egyrészt a videón látható acélkocsik anyagiságát idézi, másrészt szorosan kötődik a Karib-térség zenei hagyományához, valamint a kőolaj kitermeléstől sem teljesen függetleníthető, hisz ezt a Trinidad és Tobago-ból származó zenét hagyományosan kiürült olajoshordókon játszották.

Az Ocean II Ocean című videóban a különböző anyagok, idősíkok és víztestek egymásba folynak, a jura kori óceán kihalt élővilágának megkövült maradványai összekapcsolódnak az Atlanti-óceán élővilágával, és kérdéseket fogalmaznak meg bolygónk tengereinek jövőjével kapcsolatban.

A Pruitt-Igoe Falls című videó feszültségét a természeti és épített környezet egyes elemeinek erőszakos eltüntetésének vagy átírásának lenyűgöző látványossággá válása, valamint ezen folyamatok mögött húzódó társadalmi következmények láthatatlansága adja. A videó címét az 1950-es években az amerikai Saint Louis-ban épült lakótelep adja, amit 1972-ben, mindössze 18 évvel az építése után, irányított robbantásokkal leromboltak. A lakótelepet a World Trade Center ikertornyokat is tervező Minoru Yamaski amerikai építész tervezte. A Pruitt-Igoe a szociális lakáspolitikai vitákban gyakran emlegetett szimbolikus ikonná vált, egyesek szerint lebontása „a modern építészet halálának napját”¹³ jelentette. A videó két statikus, néma felvételtől áll. Az első rész egy, a Glasgow-i Sighthill lakótelepen található épület bontását mutatja be. Mivel az épület a Glasgow – Edinburgh vasútvonal mellett található, ezért annak bontását éjszaka, a nap utolsó vonata után végezték. Az épület így teljes megsemmisülése előtti, még a legutolsó órájában egy olyan megvilágítást kapott, mint amit csak a kiemelt műemlékek szoktak. A második felvételen a Niagara-vízesés látható, szintén éjszakai díszvilágításban. Mindkét felvételen kiemelt szerepe van a fénynek, de míg előbbinél az méltóságot kölcsönöz a lerombolásra váró épületnek, addig a Niagara vízesés esetében a giccses fények bizarrnak és oda-nem-illőnek hatnak. A felvétel a vízesés Egyesült Államokban található oldaláról készült; az azoknak szóló „olcsó helyek” egyikéről, akik nem engedhetik meg maguknak, hogy Kanadába utazzanak, ahonnan sokkal látványosabb kilátás nyílik a vízesésre.

Az “olcsó helyek”, ill. egykori otthonuk lebontását néző lakók nézőpontjaiból készült felvételek, a két egyszerre félelmetes és lenyűgöző látvány, valamint az épületrobbantás után keletkező, mindent befedő sűrű porfelhő darabkáin, illetve a vízesés vízpáráján térbelivé váló fény párhuzamba állításával Gaillard arra is rámutat, ahogy egy fenséges természeti jelenség és egy lakóépület lerombolása puszta látványossággá változik.

A The Lake Arches című videó kezdő képsoraiban két férfit látunk, akik fejest ugranak egy tóba. A folyamat azonban váratlanul megszakad, mert a két férfi a sekély vízű tó aljának ütközik. A kamera kizoomolásával először láthatjuk, hogy egy mesterséges tóról van szó, ami Párizs egyik külvárosi lakótelepét veszi körbe, majd a vérző arcú férfi mögött láthatóvá válik az 1981-ben Ricardo Bofill tervei alapján épült, a népek Versailles-aként is emlegetett Les Arcades du Lac lakótelep, amely egykori utópikus elképzelések romba dőlt memetójának is tekinthető.

Az a környezet, amelyben egy épület, egy rom vagy egy tárgy létezik, nem statikus vagy időtlen, hanem geopolitikai, ideológiai, társadalmi és kulturális jelenségek hálójában teremődik meg. Cyprien Gaillard műveiben mindennapi életünk eseményeit és átalakulásait tágabb környezeti, történelmi és társadalmi kontextusba helyezve a különböző tárgyakban, anyagokban és helyzetekben a történelem – hatalmas térbeli és időbeli távolságokon átívelő – áramlatainak rétegeit tárja fel. Gaillard műveiben ezek az áramlatok; az összeomlott utópiák, a rombolás, a múlt és a jelen ütközései, a rendszerszintű pusztítás, és a működésképtelen rendszerek egy örvénnyé állnak össze. Egy olyan spirálisan áramló örvénnyé, ami egyszerre félelmetes és lenyűgöző, és ami az erőszak csendjét is hallhatóvá teszi.

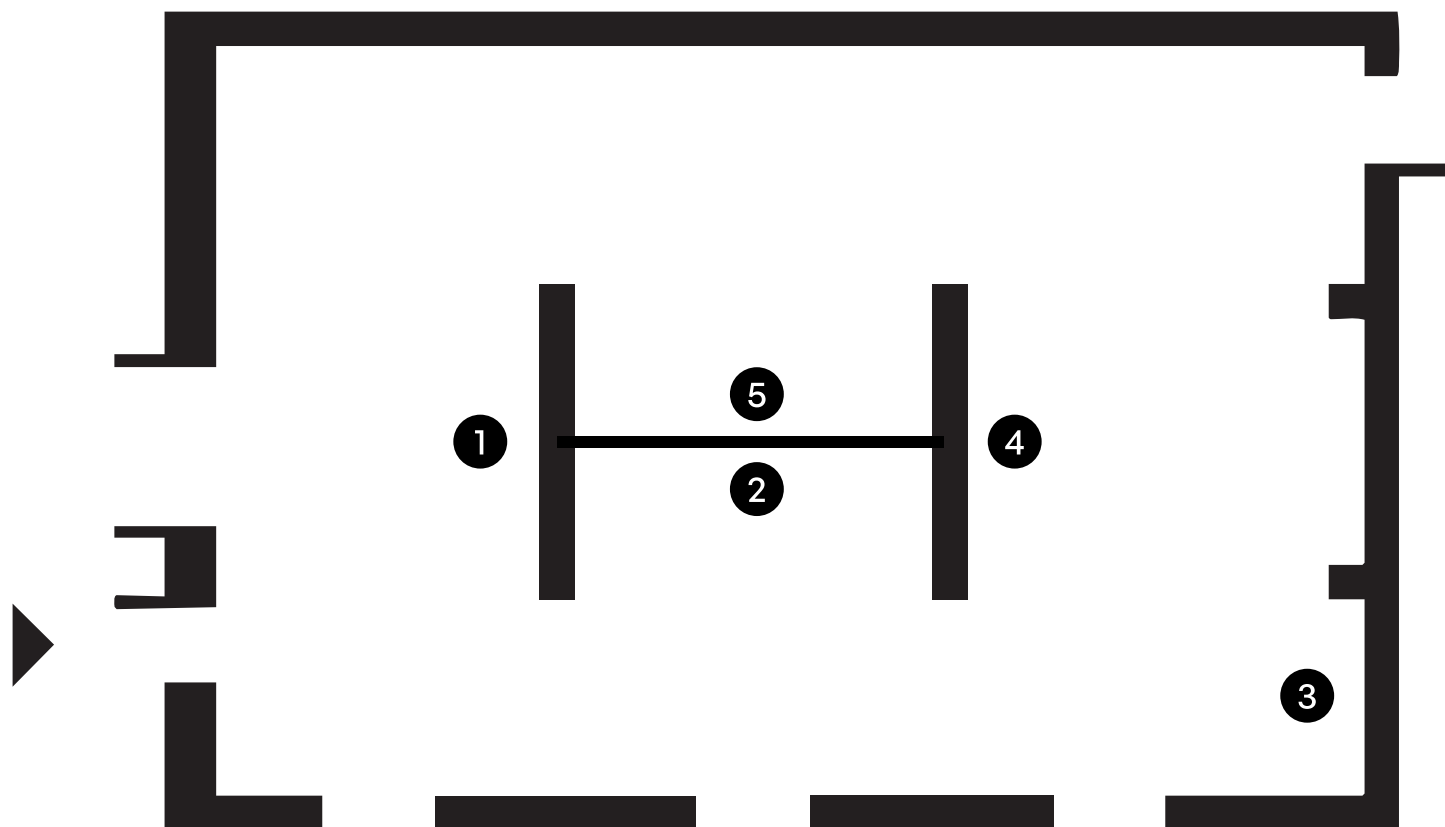
¹Chen Chen: Kafka’s Axe & Michael’s Vest. In: Chen Chen: When I Grow Up I Want to Be a List of Further Possibilities. 2017, BOA Editions Copyright © 2016 by Chen Chen. BOA Editions, Ltd., www.boaeditions.org
²Vladimir Nabokov: Lance. 1952
³Jencks, Charles: The Language of Post-Modern Architecture. Academy Editions, 1977.

Támogató: NKA, Káli Kövek

Cyprien Gaillard számos műfajban alkot, köztük a film, a videó, a fotográfia, az installáció és a performansz műfajában. Filmjeinek magával ragadó audiovizuális nyelve a 18. és 19. századi romantika esztétikai hagyományát idézi, mely a romok, a tomboló természet és a szélsőséges tájak képeiben kereste a magasztosat. Művei azonban a gyarmatosítás, a modernista építészet kudarcba fulladt társadalmi törekvései, valamint a turizmus és a dzsentrifikáció korában a tőke változékonyságának társadalomkritikai elemzésének is tekinthetők. Vagy azon való elmélkedésnek, hogy milyen gyorsan képesek vagyunk elfelejteni azt, hogy végül minden társadalomra a pusztulás vár, és az egyik civilizáció elkerülhetetlenül átadja helyét az azt követőnek.

Cyprien Gaillard (*1980, Párizs) Berlinben és Párizsban él és dolgozik. Egyéni kiállításai többek között az alábbi intézményekben voltak láthatóak: OGR, Torino (2024), Palais de Tokyo & Lafayette Anticipations, Párizs (2022), Fondation LUMA, Arles (2022), Mori Art Museum, Tokió (2021), TANK Shanghai (2019), Accelerator Konsthall, Stockholm (2019), Museum Tinguely, Bazel (2019), K20 Kunstsammlung Nordrhein-Westfalen, Düsseldorf (2016), Julia Stoschek Gyűjtemény, Düsseldorf (2015), MoMA PS1, New York (2013), Hammer Museum, Los Angeles (2013), Fondazione Nicola Trussardi, Milánó (2012), Schinkel Pavillon, Berlin (2012), Centre Georges Pompidou, Párizs (2011), KW Institute for Contemporary Art, Berlin (2011) és Kunsthalle Basel (2010). Olyan neves intézmények csoportos kiállításain vett részt, mint például a Fondation Beyeler, Bazel (2024), Fondation Carmignac, Porquerolles (2022), Kiasma Kortárs Művészeti Múzeum, Helsinki (2022), Palais de Tokyo, Párizs (2021), Julia Stoschek Gyűjtemény, Berlin (2021), GAMeC, Bergamo (2021), Hamburger Bahnhof, Berlin (2020), az 58. Velencei Biennále (2019), Fondation Vincent van Gogh, Arles (2019), Cleveland Triennále (2018), Gropius Bau, Berlin (2018), Fondation Louis Vuitton, Párizs (2018), ARoS Triennále, Aarhus (2017), The Red Brick Art Museum, Peking (2017), Hirshhorn Museum and Sculpture Garden, Washington, D.C. (2017), Hayward Gallery, London (2016), a 13. Lyoni Biennále (2015), az 54. Velencei Biennále (2011), Gwangju Biennále (2010) és az 5. Berlini Biennále (2008).

OCEAN CYPRIEN GAILLARD II OCEAN

OCEAN II

OCEAN

CYPRIEN
GAILLARD

“Think of silence as a violence, when silence means being made a frozen sea.”¹ – writes American poet Chen Chen – “...the right silence can be an action, an axe right through the frozen sea”¹

1. Ammonite Dub, 2015
Ammonite fossil, turntable needle
2. Pruitt Igoe Falls, 2009
Video, color, without sound, 6'55"
3. The Lake Arches (Restored Version), 2007–2022
Video, color, without sound, 1'39"
4. Nautilus Dub (First Half), 2022
Nautilus shell, Ortofon Concorde cartridge
5. Ocean II Ocean, 2019
HD color video with sound, 10'56"

© Cyprien Gaillard
Courtesy the artist, Sprüth Magers
and Gladstone Gallery

Opening: 5/9/2025

On view: 5/9 - 9/11/2025

The exhibition is part of Trafó's
transdisciplinary focus THE END OF
VIOLENCE.

Can silence carry agency? Can collapse and decay take on a form? What do ruins conceal? What lingers on the fossilized surface of the past? What drifts in the space between exploitation's scars and the abuse polluting the oceans? What lies hidden beneath the water's surface?

The exhibition invites viewers beneath the visible layers, where materialities and sensibilities collide, the concrete bed of an artificial lake in suburban Paris with its painfully low waterline, the depths of the Atlantic Ocean, or Soviet metro stations deep underground. Gaillard brilliantly clashes different temporalities and geographies, fragments of the built and natural environment, submerged histories and present realities, the living and the previously alive—illuminating the present through residues of the past. His artworks embrace the beauty of gradual, inevitable decay. The artworks featured in the exhibition pulse with the rhythms of different materialities and contrasting times, blending fossil fuels with fossils of the past and of the future. The rhythm oscillates between resignation and violence, yet within it, reverberations of the future can also be heard. Or as the artists refers to this with a line from Vladimir Nabokov; “The future is but the obsolete in reverse.”²

Hold your ear to a shell, and you'll hear the ocean. Hold your ear to a fossilized ammonite shell, and you'll hear time.

trafó
galèria

trafó
galèria

Upon entering the gallery, the first artwork that welcomes us is Ammonite Dub. This piece, like a silent dj turntable, sets the rhythm of the exhibition by remixing Gaillard’s earlier artworks, and – drawing on the characteristics of dub music – evokes long reverbs and echoes between the artworks. This new constellation also reflects the cyclical and spiraling repetition of time that often recurs in Cyprien Gaillard’s practice: the interplay of nature and industry across eras, the entwining of life and death, the flash of geological time within the everyday. In addition to the spiral repetition, Ammonite Dub also engages with verticality, echoed in the other videos in the exhibition. The cut ammonite’s internal chambers reveal how its calcareous skeleton preserved the animal’s vertical movements, shifting between depths by adjusting air and water within its spiraled body.

The video Ocean II Ocean begins with an ammonite fossil,– deep beneath the earth’s surface, encased in a marble slab on the wall of a Moscow metro station. The marble slab, like a prehistoric photogram, records traces of a distant past. In the first half of the video, Gaillard’s camera lingers on fossils embedded in the marble walls of metro stations in Russia and the former Soviet bloc (e.g., Moscow, St. Petersburg, Kiev, Tbilisi, and former East Berlin). These stations, saturated with ideological weight, fuse the immediacy of everyday life with deep geological time.

A vortex takes us to the next part of the video. The juxtaposition of different times, surfaces and depths, natural formations and man-made structures continues in the second half of the video, which follows the journey of New York subway cars doomed to destruction—across rails, bridges, and barges, until they are finally dumped into the Atlantic Ocean. The subway cars were thrown into the sea by the New York Metropolitan Transportation Authorities (MTA) as part of a controversial reef-making program, heavily criticized by many, to create artificial marine habitats in the ocean.

Metro cars made of steel and asbestos thus become part of a fossil cycle. These materials, which require the burning of fossil fuels—i.e., the remains of decomposed prehistoric plants and animals—and the extraction of minerals for their production, are returned to the ocean to exist further among the marine creatures that may also become fossils in the distant future. The connection between social and geological levels, the reshuffling of geological layers, and the cyclical nature of decay and renewal are further reinforced by the video’s distinct soundtrack. The film’s soundtrack was produced by Gaillard from samples of recordings of steel drums. The metallic sound evokes the materiality of the steel carriages seen in the video, while recalling Caribbean musical traditions, as the music from Trinidad and Tobago was played on pans traditionally made from discarded oil barrels. In Ocean II Ocean, different materials, timescales, and bodies of water flow together. The fossilized remains of the extinct wildlife of the Jurassic ocean connect with the wildlife of the Atlantic Ocean, raising questions about the future of our planet’s marine ecosystems.

The tension in the video Pruitt Igoe Falls arises from the striking spectacle of the violent erasure or rewriting of built and natural environments, as well as the invisibility of the social consequences behind these processes. The video is titled after the St. Louis housing project in Missouri, built in the 1950s, and demolished by controlled explosions in 1972, just 18 years after its construction. The housing project was designed by American architect Minoru Yamasaki, who also designed the World Trade Center twin towers. Pruitt-Igoe has become a symbolic icon often mentioned in debates on social housing policy; according to architectural theoretician Charles Jencks, its demolition marked ‘the day modern architecture died.’³ The video consists of two static, silent shots.

The first part shows the demolition of a building in the Sighthill housing estate in Glasgow. As the building is located next to the Glasgow–Edinburgh railway line, its demolition was carried out at night, after the last train of the day. Thus, in its final hours before complete demolition, the building was illuminated in a way that is usually reserved for listed monuments. The second footage shows Niagara Falls, also illuminated at night. Light plays a prominent role in both footage, but while in the former it lends dignity to the building before being demolished, in the case of Niagara Falls, the tacky lights seem bizarre. The recording was shot from the US side of the falls, one of the „cheap spots” for those who cannot afford to travel to Canada, where the view of the falls is much more spectacular.

By juxtaposing the two simultaneously frightening and fascinating sights, the footages taken from these „cheap spots” or from the perspective of the residents watching the demolition of their former homes, as well as the light that becomes physical in the dense cloud of dust that covers everything after the building is demolished, and in the water vapor of the waterfall, Gaillard also highlights how the grandeur of natural phenomena and the demolition of a residential building can be reduced to mere spectacle.

In the opening scenes of the video entitled The Lake Arches, we see two men diving into a lake. However, the process is unexpectedly interrupted when the two men suddenly hit the bottom of the shallow lake. It is when the camera zooms out, that we notice that this is in fact an artificial lake surrounding a suburban housing estate in the suburbs of Paris. Then, behind the man with the bleeding face, we come to see Les Arcades du Lac, a housing estate built in 1981 based on Ricardo Bofill’s designs, often referred to as the ‘Versailles of the people’, a monumental reminder of utopian ideals collapsing under their own weight.

The environment in which a building, a ruin, or an object exists is not static or timeless, but is created within a web of geopolitical, ideological, social, and cultural forces. In his works, Cyprien Gaillard embeds everyday events and transformations in broader environmental, historical, and social contexts, revealing layers of historical currents—spanning vast distances in space and time. In Gaillard’s works, these currents include collapsed utopias, destructions, clashes of pasts and presents, systemic devastation, and dysfunctional systems, whirling together in a vortex. A spiraling vortex that is both unsettling and mesmerizing—that makes the silence of violence audible.

¹Chen Chen: Kafka’s Axe & Michael’s Vest. In: Chen Chen: When I Grow Up I Want to Be a List of Further Possibilities. 2017, BOA Editions Copyright © 2016 by Chen Chen. BOA Editions, Ltd., www.boaeditions.org
²Vladimir Nabokov: Lance. 1952
³Jencks, Charles: The Language of Post-Modern Architecture. Academy Editions, 1977.

Támogató: NKA, Káli Kövek

Cyprien Gaillard works across a range of media including film, video, photography, collage, installation and live performance. The seductive audiovisual language of Gaillard’s films recalls the eighteenth and nineteenth-century Romantic aesthetic tradition of seeking the sublime in images of ruins, catastrophes and topographical extremes. Yet his works can also be read as socio-critical analyses of colonialism, of the failed social aspirations of modernist architecture and the fluid nature of capital in the age of tourism and gentrification. Or as a meditation on how quickly we forget that all societies will eventually perish, one civilization ineluctably yielding to another.

Cyprien Gaillard (*1980, Paris) lives and works in Berlin and Paris. Selected solo exhibitions include OGR, Turin (2024), Palais de Tokyo & Lafayette Anticipations, Paris (2022), Fondation LUMA, Arles (2022), Mori Art Museum, Tokyo (2021), TANK Shanghai (2019), Accelerator Konsthall, Stockholm (2019), Museum Tinguely, Basel (2019), K20 Kunstsammlung Nordrhein-Westfalen, Düsseldorf (2016), Julia Stoschek Collection, Düsseldorf (2015), MoMA PS1, New York (2013), Hammer Museum, Los Angeles (2013), Fondazione Nicola Trussardi, Milan (2012), Schinkel Pavillon, Berlin (2012), Centre Georges Pompidou, Paris (2011), KW Institute for Contemporary Art, Berlin (2011) and Kunsthalle Basel (2010). Significant group exhibitions include Fondation Beyeler, Basel (2024), Fondation Carmignac, Porquerolles (2022), Kiasma Museum of Contemporary Art, Helsinki (2022), Palais de Tokyo, Paris (2021), Julia Stoschek Collection, Berlin (2021), GAMeC, Bergamo (2021), Hamburger Bahnhof, Berlin (2020), 58th Venice Biennale (2019), Fondation Vincent van Gogh, Arles (2019), Cleveland Triennial (2018), Gropius Bau, Berlin (2018), Fondation Louis Vuitton, Paris (2018), ARoS Triennial, Aarhus (2017), The Red Brick Art Museum, Beijing (2017), Hirshhorn Museum and Sculpture Garden, Washington, D.C. (2017), Hayward Gallery, London (2016), 13th Biennale de Lyon (2015), 54th Venice Biennale (2011), Gwangju Biennale (2010) and 5th Berlin Biennale (2008).

OCEAN CYPRIEN II OCEAN GAILLARD